

díla, totiž „Les deux sources de la morale et de la religion“ (Paris 1932). Jiné spisy Bergsonovy jsou: Essai sur les Données immédiates de la Conscience (1889), Matière et Memoire (1896), Le Rire (1900), Introduction à la Metaphysique (1903), L'Evolution créatrice (1907, přelož. do češtiny u Laichtera).

Uznáváme jeho práci o zduchovnění života i kultury.

A. Spisar.

Br. Th. dr. RUDOLF URBAN.

Nar. 15. dubna 1887, † 19. listopadu 1934.

Podle našeho lidského počítání předčasně odvolal Pán našeho bratra Th. dra Rudolfa Urbana v náplň věčnosti. Nám nezbyvá, než připamatovati si slovo Písma: Nevyzpytatelný jsou soudy Boží. Pán odvolal našeho bratra z našeho středu od práce pro církev a národ, pro dospělé i mládež, odvolal jej z kruhu milé rodiny. Čekali jsme všichni mnoho od něho. Odešel, když vydobyl si podmínky zdárné práce. Život jeho nebyl pohodlný, jako snad žádného z těch, kdož šli za hlasem svědomí a přesvědčení do církve československé. Br. Rudolf probíjel se těžce životem. Po studiích počal svou službu v katolické církvi, aby zklamán odešel. Pochopí, kdo prožil. Zahořel pro reformy v církvi, jako řada jiných a po prohlášení církve československé vě-

noval se jejím službám a úkolům, aby působil v duchovní správě (Kroměříž, Zbraslav, Praha), potom jako učitel náboženství čsl. na všech stupních školství od obecného až po střední. Vykonal rigorosní zkoušky na Husově fakultě v Praze, byl promován na doktora theologie a habilitoval se na Husově fakultě pro praktickou theologii, kdež jmenován byl docentem nábož. pedagogiky pro ČČS. Zesnulý byl činný též literárně, jak mu jen dovolovalo zaměstnání. Napsal řadu článků do církevního tisku a v poslední době hlavně do Náboženské revue, která v něm ztrácí pilného a pohotového, pracovitého přispívatele. Ještě krátce před předčasnou a nečekanou smrtí zahájil řadu článků pod nápisem „Výchova k lepší církvi“, jichž už nedokončil. Měl zájem nejen o otázky církevní, ale i všeobecně důležité vůbec, jež ovšem všechny řešil nábožensky na základě Kristova evangelia. Byl ducha kritického. Ochoten posloužiti veřejnosti i slovem mluveným na přednáškách. Knižně vydal větší spis „O lepší výchovné cesty“ (důležitý spis o nábož. výchově) a menší „Populační problém křesťanství“. K dalším vyrazila mu smrt pero z ruky. Církev počítala s jeho prací a bude jí nyní chyběti. Nábož. revue děkuje mu za práci a věnuje mu vřelou čestnou vzpomínku. Pokoj jeho popelu! Věčná a vděčná mu paměť! R.

ROZHLEDY PO PÍSEMNICTVÍ.

REFERÁTY.

Nový zákon. II. vydání, Z řečtiny přeložil F. Žilka. 1934. Vydal Jan Laichter v Praze. Cena v plátně váz. Kč 28.—.

Autor překladu netušil, že jeho překlad bude mít tak příjemnou ozvěnu v naší veřejnosti. Ani my jsme se toho nenadáli, když jsme oznamovali I. vydání. Blahopřejeme autoru — i čtenářům. Jest jistě dobrým znamením „náboženského probuzení“, jde-li Písmo svaté Nového zákona tak na odbyt. Máme zato, že naši příslušníci přispěli značným dílem k rozebrání I. vydání a těšíme se z toho. Chápeme — a řekli jsme to při doprovodu I. vydání, — že členové naší církve sáhnou po novém překla-

du Nového zákona, neboť nejsou — jako bývalí katolíci — buď vůbec zvyklí na čtení Písma nebo na kralický překlad. U evangelíků, kde má kralický překlad velkou tradici, je láska k němu větší, mnohde nepřemožitelná. Proto doufáme, že i II. vydání Žilkova překladu najde hojně kupců a čtenářů. Kéž se tak stane! Změn oproti I. vydání není mnoho, ani nějak závažných. Byloť I. vydání přijato velmi uznale. Změny, jak se o nich autor zmiňuje v předmluvě k II. vydání, jsou rázu čistě formálního. Týkají se jednotného překladu některých výrazů, pak tiskových chyb, jež vloudily se do I. vydání, a pod. Obsahově není změn. Dobře po-